

Drogueria Farreny

Al Baix Empordà gairebé tothom coneix la botiga, que data de 1875. L'establiment manté la decoració modernista de principis de segle i segueix la tradició familiar d'aconsellar els clients

La Bisbal
d'Empordà

TEXT I FOTOGRAFIA: JOSEP MARIA BARTOMEU

Història

L'establiment va veure la llum per primera vegada el 1875, quan Ramon Farreny va muntar una drogueria, que era al mateix temps pastisseria. Al cap d'uns anys, agafa el relleu Enric Farreny Ruldua, que és el que construeix la façana modernista del local que es conserva en l'actualitat. Després de la guerra, es deixa la pastisseria i només es venen pintures i drogueria, activitat aquesta que perdura fins ara

Origen
1921

Fundador
Ramon Farreny

Propietari actual

Robert Vila i Farreny

Treballadors
Ara règim familiar i abans 5 o 6

Activitat
Venda de pintures per decoració i drogueria, així com dolços

Ramon Farreny va arribar a la Bisbal, procedent d'Igualada (Barcelona), poc abans de l'any 1875 i es va posar a treballar d'aprenent en una botiga. Això va durar molt poc. De seguida es va posar pel seu compte i va muntar un establiment de pastisseria, drogueria i venda de queviures que es deia La Fidelidad, on treballaven gairebé tot el dia ell i la seva dona, Dolors Ruldua, així com també alguns operaris.

A La Fidelidad s'hi feien pastissos de l'època, que eren molt senzills, coques, xuxos, tortells, bescuits, així com també galetes. Es treballava a mà, amb molt poca maquinària i la que tenia era molt pobra. Els obradors eren normals, sense gaires sofisticacions i, en no haver-hi cambres frigorífiques, els pastissos i moltes coses s'havien de fer i consumir el mateix dia o, a tot estirar, l'endemà.

El 1882 va néixer Enric Farreny i Ruldua que, als 12 anys, ja es va posar a treballar a la botiga al costat dels seus pares. Va estar-hi fins que en tenia 90. Ramon Farreny va posar màquines de vapor a la pastisseria perquè tot es pogués fer millor. Va estar molts mesos treballant fort i aquest esforç el va portar a la mort. Va ser llavors quan Enric Farreny es va fer càrrec del negoci i és el que va fer construir la façana modernista, que encara es conserva en l'actualitat. Es va continuar la venda de productes colonials i queviures. La pastisseria va tirant endavant amb una clientela ja consolidada.

CANVI D'ACTIVITAT

De 1936 a 1939, a causa de la Guerra Civil, va desaparèixer la pastisseria per manca de matèria prima. Aleshores, la família Farreny va decidir fer pa. La cosa va tenir la seva importància en la població bisbalenca ateses les mancances que hi havia de tot. Per poder fer això, s'intercanviava amb els pagesos la sosa càustica per farina. Els pagesos, amb la sosa càustica i el greix, fabricaven pastilles de sabó per rentar-se. El que sobrava el venien a la botiga de Can Farreny. Amb la farina es feia el pa, fent servir el mateix obrador que, anys enrere, s'havia utilitzat per fabricar pastissos.

Durant el període de 1936 a 1939, Enric Farreny va estar diverses vegades en perill de mort, ja que era catòlic i de dretes i els republicans el van anar a buscar per afusellar-lo, però se'n va salvar. Un cop acabada la guerra va venir l'època de les penúries i del racionament, que va durar fins ben entrats els anys 50. En aquests temps, va desaparèixer la pastisseria i l'establiment només es va dedicar a la venda de pintures i drogueria. L'estructura de la botiga no va canviar i es van començar a posar a la venda productes especialitzats.

Dolors Farreny Riera va agafar el relleu d'Enric Farreny a l'empresa i, al cap del temps, Robert Vila Farreny, el seu fill, es va posar a treballar amb l'avi i la mare, als 17 anys, compa-

ginant la feina amb els estudis; però després va estar fora, per conèixer noves tècniques i va estar viatjant fins els 35 anys. El 1984 en Robert es va posar al front del negoci, seguint la mateixa tònica de sempre. L'empresa s'ha hagut d'anar especialitzant en determinats productes que no es poden trobar en altres llocs. Hi havia molta competència i es va decidir agafar una especialització per no lluitar contra els grans magatzems.

En Robert és ajudat a la botiga per la seva dona, Fina Salvà i Muñoz, on es passen gairebé tot el dia. Són la quarta generació i la cinquena, que és el seu fill, Marc Vila i Salvà, està al costat dels seus pares i pensa seguir amb aquest negoci més que centenari.